

GALÉRIA TALENTOV 2015

VÍŤAZNÉ PRÁCE

v oblasti

VLASTNÁ LITERÁRNA TVORBA

Práce hodnotila odborná porota:

- **Mgr. Marek Zákopčan, predseda poroty**

*slovenský spisovateľ, momentálne učiteľ slovenského jazyka a literatúry
na SPŠ elektrotechnickej v B. Bystrici,*

- **Mgr. Eva Urbanová, Phd., členka poroty**

lektorka v ŠVK – Literárne a hudobné múzeum Banská Bystrica,

- **Mgr. Eliška Jakubechová, členka poroty**

*absolventka ZUŠ I. V. Kráľa v Považskej Bystrici,
vyučujúca slovenského jazyka a literatúry, momentálne lektorka v ŠVK
Literárne a hudobné múzeum Banská Bystrica.*

Práce neprešli jazykovou korektúrou.

I. kategória

1. miesto: VANESA KNAPIKOVÁ

ZŠ s MŠ Plavnica

Vek: 9 rokov

Atramentová noc

kúzelnícke haiku

na tejto ceste

nie som ja

ale atramentová noc

xxx

si ako papier

ulica zasnežená perinou

sneh, ktorý práve padá

priesvitný mrak

pohybuje sa každý deň

v našich očiach

2. miesto: MAREK SCHALLER

ZŠ Hrnčiarska, Zvolen

Vesmírny návštevník

Stalo sa to pred štyrmi dňami na školskej exkurzii. Celá trieda IV.A sa s pani učiteľkou vybrala do lesa.

„Nastúpte si deti do autobusu,“ povedala pani učiteľka žiakom.

„Super! Michal, ty si sadni vedľa mňa!“ zvolal Paľo.

„Ja som počul, že v lese sú vlci,“ ticho zašepkal Michal.

„Ále, nebuď poserko,“ povedal posmešne Paľo.

Autobus sa konečne pohol a my sme vedeli, že nás čaká ďalšie dobrodružstvo. Asi o hodinu sme boli na mieste a pani učiteľka nám začala rozprávať všeličo zaujímavé, keď tu zrazu... Niečo zašuchotalo v listí. Podišiel som bližšie a čo nevidím? Malého tvora s hlavou ako melón a veľkými očami. Otočil sa a uprel svoje obrovské oči na mňa.

„Joha, aj mos simuG, oka as šálov?“ prehovoril neznámy.

„Ako to hovorí,“ pýtal som sa sám seba, „ja mu vôbec nerozumiem.“ „Žeby to bola nejaká neznáma reč?“ Pani učiteľka nám hovorila o rôznych jazykoch, ale tento som nepoznal. A vtom som skúsil prehodiť písmená. No jasné, veď je to obrátene!

„Ahoj, ja som Paľo!“ predstavil som sa.

„Ďop, očien it mežáku,“ povedal tvorček.

Otočil sa a išiel kamsi do lesa. Ja som kráčal za ním a čím viac sme sa vzdľaľovali od skupiny, tým bol les hustejší. Zrazu sa predo mnou zjavila obrovská vesmírna loď.

„Ja som sa stretol s naozajstným mimozemšťanom! Keď to poviem kamošom, odpadnú!“

„Pútsan is,“ povedal mimozemšťan.

Trochu som sa bál, ale nastúpil som. Dvere sa za mnou zavreli, stroj sa zdvihol a rýchlou svetla odletel vysoko smerom k oblohe. Uvidel som celý vesmír. Bolo to úžasné! Júj! Cítil som sa ako Jurij Gagarin a Neil Armstrong, o ktorých som v škole robil prezentáciu. Mimozemšťan mi dal niečo na uši a ja som porozumel jeho reči. Až potom som zistil, že je to prekladač hlasu.

„Nemýlil som sa, ja ti rozumiem. Čo si ty za čudo a odkiaľ?“ pýtal som sa zvedavo. Mal som veľa otázok. Tvorček sa usmial a povedal: „Som z planéty Eminaus 32.“

Všetko bolo obrovské. V prednej časti lode bolo niekoľko sedadiel a svietielkujúce tlačidlá. Mimoszemšťan si sadol na jednu z nich úplne vpredu. Ja som si sadol hneď vedľa neho. Opýtal sa ma: „Ako vy ľudia zo Zeme cestujete po vesmíre?“

„My staviame rakety,“ povedal som hrdo.

„Všimol som si, že ste boli už aj na Mesiaci,“ pokračoval mužiček.

„Áno, človek sa zatiaľ ešte ďalej nedostal, ale vysielame do vesmíru prístroje,“ odpovedal som.

„Ja ti ukážem aj iné galaxie,“ povedal zelený mužiček. Stačilo 5 sekúnd a už som videl z mliečnej dráhy len malú bodku. Priblížili sme sa k planéte a pristáli na zvláštnom zelenom povrchu. Žili tam tvorovia podobní ľuďom, až na iné oblečenie a čudné stroje, ktorými sa premiestňovali. Záhľadný tvor mi povedal, aby som zostal v lodi. Odišiel a zavrel dvere. Chcel som spoznať ich krajinu, ale on stále nechodil. Čakal som 10 minút a od nudy som sa začal obzerať po okolí. Na palubnej doske som si všimol čudné červené tlačidlo, a tak som ho stlačil. Loď vydala pípavý zvuk, odlepila sa od zeme a kým som sa spamätal, videl som najväčšiu planétu našej slnečnej sústavy Jupiter.“ Ani neviem ako, ale našťastie loď mierila k našej planéte. Pristála na rovnakom mieste, z ktorého vzlietla. Strecha sa otvorila a ja som sa katapultoval. Ležal som omráčený na zemi.

„Ty asi sranduješ! Všetci ťa hľadáme a ty si oddychuješ pekne pod stromom!“ otvoril som oči a pozeral na Michala. Chcel som mu všetko povedať, ale asi by to bolo zbytočné. Kto by mi uveril, keď som tomu neveril ani ja. Vrátil som sa k skupine a vyplašenej pani učiteľke. V autobuse som premýšľal, či sa to stalo naozaj. Nevieť. Ale som si istý, že to bol úžasný výlet.

3. miesto: ADAM ARGYUSI

ZŠ s MŠ Fraňa Madvu, Nitrianske Sučany

O zakliatych kopačkách

Bol raz jeden chlapec a volal sa Paľko. Chodil do 2. triedy a veľmi rád hral futbal.

Preto dostal na narodeniny od rodičov vysnívané kopačky. Paľko sa im veľmi potešil. Ale čoskoro zistil, že to nie sú obyčajné kopačky, ale zakliate. A prečo zakliate?

Len čo si Paľko kopačky obul, začali sa s nimi diať čudné veci. Keď chcel kopnúť loptu doprava, tak lopta šla doľava. A keď išiel kopnúť loptu doprava, tá sa zas vybrala a podho doľava. Zo začiatku si myslel, že sa mu len šmyklo, ale veru nie. Opakovalo sa to pri každom zápase. Chlapci sa mu najskôr smiali, neskôr ho začali vylučovať z hry a trénerovi neostávalo nič iné, len milého Paľka dávať čoraz častejšie sedieť na lavičku. Paľko chodil domov čoraz smutnejší. Všimla si to aj jeho mamička.

- Paľko, prečo chodíš taký smutný a sedíš na lavičke a nehráš futbal? Veď máš krásne nové kopačky, po ktorých si túžil.
- Mám, ale sú neposlušné a robia si na mojich nôžkach čo chcú. Chlapci sa mi smejú a ujo tréner ma už nedáva hrať, lebo keď kopnem doprava, lopta si ide doľava. A keď kopnem doprava, lopta ide zas opačne. Už sa mi tie kopačky nepáčia. Paľko zosmutnel.

Mamička sa zamyslela a po chvíli povedala Paľkovi:

- Vieš čo, niečo vymyslíme. Pozrieme sa na tie kopačky spolu a možno prídeme na tú záhadu.

Paľko trošku neveriacky na ňu pozrel, ale iné mu neostávalo.

Kopačky pekne poumývali, vložilo do škatuľky a dali na noc na tmavé miesto, ale tak, aby na ne svietil mesiačik. Paľko bol zvedavý, čo sa bude v noci diať, ale pomaly sa mu očka zatvárali, až zaspal. Mesiačik zasvietil Paľkovi do okna. Jeho mesačné svetlo ale malo ešte jednu úlohu. Nájsť neposlušné kopačky. Lebo vraj za mesačného svetla sa deje veľa zázrakov. Ráno, keď sa mesiac striedal so slniečkom, jeho slnečné lúče poštekli neposlušné kopačky a potom svojim lúčom poštekli aj Paľkov noštek. Paľko sa trošku pomrvil a len čo otvoril očka, skočil z postele a utekal sa pozrieť na kopačky. Ale, nezdalo samu, že by sa s kopačkami niečo stalo. Boli rovnaké. Sklamany išiel za mamičkou.

- Mami, mami! Tie kopačky sa vôbec nezmenili. Sú také ako predtým!
- No to nevieme Paľko, treba ich vyskúšať. Ale najskôr musíš nabrať silu pri raňajkách. Potom si môžeš obuť kopačky a vyskúšať, či sú stále začarované. – povedala mamička.

Paľko prikývol. Keď sa naraňajkoval, obul si kopačky, zobral loptu a šiel von. Na ihrisku nesmelo položiť loptu na trávku. Prižmúril oči a kopol do lopty. Nesmelo sledoval čo sa bude diať. A viete, čo sa stalo? Lopta šla tam, kam ju Paľko kopol. To vám bolo radosti. Paľko sa veľmi tešil. Skákal, robil kotrmelce. Natešený bežal za mamičkou. Mamička už tušila, že je všetko v poriadku.

- Mami, mami! Vieš, čo sa stalo? Kopačky sú v poriadku. Už nie sú začarované! Už môžem ísť hrať futbal s chlapcami a nik sa mi nebude smiať. Mamička sa tešila spolu s Paľkom.

A Paľko na druhý deň išiel na tréning. Ujo tréner si len povzdychol a chlapci na Paľka nepekne pozerali. Ale on sa nedal odradiť. Obul si kopačky a poprosil uja trénera, aby ho dal na skúšku hrať futbal. Ten súhlasil, ale nerád. Ale čo sa dialo potom. Všetci ostali v úžase. Paľko parádne prihrával, dával góly a loptu keď kopol doprava, tak šla doprava. Keď ju kopol doľava, tak šla doľava. Kopačky zrazu poslúchali.

Ujo tréner sa začal usmievať a Paľka aj pochválil. Aj chlapci sa prestali naňho hnevať a boli radi, že je späť. Paľko odvtedy hráva futbal so svojimi kamarátmi.

A nik netuší, čo sa vtedy v noci stalo. Či to bol naozaj čarovný mesiačik, alebo láskavé srdiečko Paľkovej mamičky. Dôležité je, že Paľko rád hrá futbal a chodí usmiaty.

II. kategória

1. miesto: ANDREA GEROČOVÁ

ZŠ Komenského 2, Svit

Môj objavený život

Ahojte! Volám sa Matilda a mám dvanásť rokov. Nie som veľmi vysoká a mám hnedé vlasy. Žijem v detskom domove a priniesli ma sem, keď som bola ešte malá. Moji rodičia ma nechceli, (teda tak mi to povedali) no ja by som ich spoznať chcela. A takto sa začal môj príbeh...

„Ahoj,“ pozdravil sa mi môj kamarát Peter. On prišiel o rodičov pri autonehode. Je o dva roky starší. Má čierne vlasy a je veľmi pekný. „Ahoj,“ odzdravila som a kráčala som ďalej do jedálne. Mali sme vyučovanie. Mám ho veľmi rada, aj keď matematika a angličtina mi ide trochu ťažšie, snažím sa zo všetkých síl. Na obede som stretla moju spolubývajúcu Martu. Sadli sme si s obedom ku stolu a porozprávali sa. Poobede sme išli do izieb a začali sme si robiť domáce úlohy. Vtedy som začala rozmýšľať o tom, kto sú moji rodičia, ako vyzerajú a prečo ma dali do detského domova. Začala som po nich pátrať. Pýtala som sa všetkých zamestnancov, no ani jeden mi nevedel odpovedať. Ale skôr si myslím, že mi to nechceli povedať. Rozhodla som sa, že to pôjdem zistiť na vlastnú päsť.

Večer, keď už bolo všade zhasnuté a vychovávateľa dokončili večernú hliadku, vybrala som sa do kancelárie pána riaditeľa Párka. Pán Park bol veľmi milý muž v strednom veku. Mal priateľskú povahu, no nemal rád, keď sa mu niekto motal v kancelárii sám. Išla som tam samozrejme tajne, pretože som chcela zistiť niečo viac o svojich rodičoch a domnievala som sa že tam niečo nájdem. Pomaly som sa blížila po chodbe, a keď som chcela kanceláriu otvoriť, zistila som, že je zamknuté. „To som si mohla myslieť.“ Zašla som do izby a už som si myslela, že sa tam nedostanem, ale vtom mi padol zrak na okno. „No jasné, pôjdem oknom.“ Preliezla som ním na strom a po konári som vliezla do kancelárie pána riaditeľa. Samozrejme cez okno. V kancelárii som našla svoju zložku a skoro bez dychu som začala čítať, no vtom som začula nejaké zvuky – hlasy. Bol to mužský a ženský hlas. „Dofrasa,“ pomyslela som si a zobrala si svoju zložku. Späť som išla takisto ako tam. Na čítanie bola tma a nechcela som zapaľovať. Videla som len vďaka mesiacu. Všetky papiere som strčila pod vankúš a ľahla som si spať, pretože ráno bude škola. Zaspáť som nemohla. Vrávalo mi v hlave, čo tam bude napísané.

Ráno som vstala a išla do školy. Po škole som išla na obed. Tam som stretla Petra. Naobedovali sme sa a po obede som konečne mala čas na prečítanie skrytých papierov. Všetky spolubývajúce išli na dvor a ja som ich spod vankúša vytiahla a začala čítať. V polovici som musela prestať. Bola som v šoku. Bolo tam napísané, že mama zomrela, no nebolo napísané ako a ani dôvod. Keby bola žila, mala by som aspoň nejakú nádej, že budem mať rodičov. Ďalej som čítala, že otec sa o mňa nevedel sám postarať. Mala som veľa otázok. Prečo si otec nenajal nejakú opatrovatel'ku? Bol chudobný?

Povedali mi, že keď ma sem doniesli, bola som oblečená skoro kráľovsky. Možno že...Nevedela som ,ale stále som chcela vedieť viac. Bola tam napísaná aj adresa. Uvedomila som si ,že je to o ulicu vedľa. Musela som utiecť. Možno by som mohla zajtra. Bude nedeľa a v nedeľu nie je vyučovanie. Po obede ideme na tri hodiny do hracej miestnosti. Nikto si nevšimne ,keď na chvíľku odídem. Veď je nás tam veľa. Ešte som si urobila domáce úlohy a ani som sa nenazdala a bol večer. Musela som ísť na večeru. Potom som sa umyla, prezliekla do pyžama a išla spať. Ráno som sa zobudila, urobila čo bolo treba, išla na obed a poobede sme išli do hracej miestnosti. Bola som na konci radu a nenápadne som sa pri WC odpojila. Keď bol vzduch čistý, vyliezla som oknom a nepozorovane prešla na ulicu.

Kráčala som po ulici a prišla pred dom. Stála som pri ňom, no bála som sa zazvoniť. Nevedela som, ako bude otec reagovať. Bude sa tešiť, že som ho našla? Veď keby chcel, tak za mnou príde. Bude sa hnevať? Netušila som. S malou dušičkou som zazvonila. Otvorila mi stará pani. Bola trošku nevrlá, veď keď som už tu, povedala som, že hľadám toho a toho. Pani ma pozvala dnu. Povedala mi: „Už žijem sama, manžel zomrel pred siedmimi rokmi a mala som len jednu dcéru, ktorá bohužiaľ zomrela tiež. A teraz mi povedz niečo o sebe!“ Povedala som jej o detskom domove, o vlámaní do kancelárie, o papieroch a o úteku. Stará pani sa nado mnou len pousmiala a povedala, že za mnou zajtra príde. Nepozorovane som sa vrátila a ešte som k tomu mala hodinu a pol na hranie.

Na ďalší deň po obede za mnou stará pani naozaj prišla. Posadila sa na stoličku a povedala: „Ešte predtým, než ti porozprávam tvoj príbeh, chcela by som ti povedať, že som tvoja babka.“ Bola som veľmi prekvapená, ale na otázky nebol čas, pretože moja babka začala rozprávať: „Pri pôrode tvoja mamka zomrela. Bola to veľká tragédia pre nás všetkých, no najmä pre tvojho ocka. Bol veľmi bohatý, ale za peniaze si život nekúpiš. Chcel sa o teba starať, veľmi, no vieš ako je to s chlapmi. Sami sa o dieťa postarať nevedia. Preto si najal pestúnku. Bola veľmi drahá, a preto o pár týždňov si ju nemohol dovoliť. Tvoj otec sa nevzdával, a preto sa oženil. Aj keď už nebol bohatý, nebol ani veľmi chudobný, a tak o macochy nebola núdza. Chyba bola že si nevybral dobre. Jeho nová žena bola chamtivá, do domu mu nastražila omamné látky a potom zavolala na políciu, ale anonymne. Rozviedla sa a vysúdila si polovičku jeho majetku. O to jej išlo. Jeho zavreli do väzenia a teba umiestnili do detského domova. Keď sa vrátil, chcel ťa nájsť, ale nevedel ako. Musel sa zmieriť s tým, že ťa navždy stratil. Ešte predtým ako odišiel do zahraničia mi napísal SMS, aby som prišla na obecný úrad. Hneď som išla a tam na mňa prepísal dom. Rozlúčili sme sa a on odišiel. Svoj dom som predala a nastahovala som sa do toho od ocka. Na stole ležala obálka a...“ Nedokončila babka, pretože z dverí sa ozval hlas: „Koniec návštevy.“ Bol to hlas jednej pani učiteľky. Poprosila som ešte o chvíľu a pani učiteľka povolila. Teraz som začala rozprávať ja: „Ešte v ten deň ako som za vami prišla – ako ste vedeli, že som vaša vnučka?“ „V tom dome mi tvoj ocko nechal fotku – raz ti ju donesiem ukázať – a veľmi sa na nej podobáš.“ Dopovedala, zobrala si kabelku a ešte pred odchodom povedala, že zajtra príde. Po jej odchode som si urobila domáce úlohy, umyla sa, prezliekla a išla spať.

Ďalší deň bol ako ten predošlý. Ráno som išla do školy, ktorú máme v detskom domove, potom na obed a poobede prišla babka. Posadila sa a z tašky vytiahla fotografiu. Bola som na nej ja s mojím ockom. Vážne som sa na seba podobala. Chcela som jej ju vrátiť, ale povedala, že si ju mám nechať, má jej kópiu. Nežne som ju položila na nočný stolík a opýtala som sa: „Včera ste mi

povedali, že ste našli na stole obálku, ale nestihli ste mi povedať čo bolo na nej napísané.“ Babka sa pozrela na hodinky: „To už je toľko hodín? Už budem musieť ísť, ale keď budeš chcieť, príď. Vieš, kde ma nájdeš,“ dopovedala babka a ani som sa s ňou nestihla rozlúčiť, už bola preč.

2. miesto: MARTINA KOSTOLNÁ

ZŠ A. Bagara, Trenčianske Teplice

12 rokov

Denník

Priotrávený denník

23.3.2015

Echh...trochu ma bolí brucho...ale ani sa nečudujem. Môžu za to tie prekliate medovníky. Teda áno... vlastne si za to môžem sama (bola som lenivá), prečo som nešla do toho sprostého obchodu?? Aháá, už vieme - slečne sa nechcelo.

Je piatok a máme chrípkové prázdniny. Auu, to brucho ma bolííííí. Dnešný deň mal vyzerat' inak. A keďže moji rodičia museli ísť do roboty, tak som doma zostala sama. Ale to taký problém nebol, som už ôsmačka a doma bývam často sama, až na to, že sme doma nemali nič na jedenie. Peniaze mi mama odložila, pre prípad, že by som niečo potrebovala, ale mne sa nechcelo ísť do obchodu. Otvorila som chladničku. Nič a ešte raz nič... Tak som sa šla pozrieť do špajze, či tam niečo nenájdem. Áno, pravda, že tam bolo veľa iných vecí, ale mne pohľad padol na medovníky. Ale tie boli ešte od Vianoc, takže...

Na chuti nebolo poznať nič divné, boli len také... suché. Chutnala som ich, ochutnávala, až som zjedla polovicu škatule. A potom to začalo... Veľmi ma rozbolelo brucho. Ale nie tak obyčajne... Začalo ma v bruchu pichať, tlačiť a teraz sa zvíjam v krčoch na zemi.

25.3.2015

Preboha, toto sa môže stať len mne... ospravedlňujem sa, že som to nedopísala ale bolo mi dosť zle a nechcela som si ovracať denník. Vracala som trikrát za

sebou. Aspoň, že bývame v paneláku, zobrala som si kľúče, vybehla za susedou, aby mi pomohla. Po ceste sa mi samozrejme podarilo ovracať schody. Som šikovná... Keď som dobehla k susede, tá sa na mňa vyjavene pozerala. Ale medzitým, ako som jej ovracala koberec a snažila sa nezadusiť vlastnými zvratkami, zavolala sanitku. Odviezli ma do nemocnice a hneď volali mojich rodičov. Rodičom oznámili, že mám podráždený slepák. Teraz ležím v nemocnici, do ruky mi prúdi infúzia a nudím sa. Ako dobre, že mama mi išla domov po veci. Mám tu knihu, mobil, denník a samozrejme môj milovaný notebook. Ale najviac ma hnevá, že som mala ísť v TEN deň von s Rudom. Musím sa priznať, že Rudo sa mi dost' páči a som tak trochu do neho buchnutá... no tak trochu, dost'. O chvíľu mi príde sestrička vymeniť infúziu. Už ide. Tak zatiaľ...

26.3.2015

Ja sa veľmi nudím. Na notase sa síce hrám, ale už ma prestalo baviť aj to. Knihu som už celú prečítala a nemám o čom písať. Už mi je trochu lepšie, asi sa pôjdem pozrieť do herne a s niekým si pokecať.

Neskôr

Tak som späť. V herni bolo zopár ľudí, no prevažne detí. Zo starších som tam bola ja, ktorú chytil slepák, Gabika, ktorej vyberali mandle, Filip, ktorý bol dehydrovaný a odpadol - preto ho dovezli s riadnou húkačkou do nemocnice a nakoniec tam bol Peter, ktorý mal zlomenú nohu. Samozrejme, že som si pokeckala s každým (až na tie malé deti). Najviac som si asi sadla s Gabčou, bola tak isto šibnutá ako ja, a to sa mi páčilo. Filip bol v pohode... aleee PETER bol dokonalý, a to myslím vážne. Vysoký, tmavovlasý, basketbalista a zelenooký. Proste DOKONALÝ. Nechcem si namýšľať, ale asi som sa mu páčila a dost' sme si rozumeli. Ale stále tu je Rudo... Samozrejme, že sme si hneď vymenili čísla a požiadali sa navzájom o priateľstvo na facebooku. Tento deň bol vcelku OK, no najviac ma potešila SMSka od Lucky: „Dúfam, že sa mi skoro uzdravíš. Zajtra po škole ťa prideme pozrieť. Chýbaš nám. Tvoji Lucka, Nata, Rudo, Pat'o a Števo. Lieč sa :*“ . Ó, taká šťastná som už dlho nebola. Rudo na mňa myslí. Navyše pred hod'kou za mnou prišla mama a doniesla mi novú knihu. Som šťastná a teším sa na zajtra. Ochh už je 23:00??? Idem spať, tak dobrúúú.

27.3.2015

Ja neveríiiiiiiiiim. Ráno za mnou prišiel doktor a oznámil mi, že zajtra môžem ísť domov. Ale musím ešte diétovať a dodržiavať kľudový režim. To mi nevadí, ale aspoň, že budem doma. Za celé predpoludnie som prelúskala novú knihu od mamy. Kniha ma bavila, zháňala som ju už veľmi dlho, ale nikde ju nemali. Mama je silná čarodejnica! Neskôr ma zavolala sestrička na obed. Doteraz mi nedali najesť, a čudujem sa, že som nebola ani hladná. Lenže potom, čo som uvidela na tanieri, ma prešla chuť do jedla úplne.. Na stole bol pohár s vodou a suchá tvrdá ryža. Nedalo sa nič robiť, musela som to zjesť. Rátala som minúty, až za mnou prídu kamoši. Nemocnica je dosť ďaleko od našej školy, no uvidíme, kedy prídu. Bolo presne 14:00, keď mi na dvere zaklopala sestrička, že mám návštevu. Nestihla som nič na to povedať, lebo do izby mi vbehli piati ľudia. Jedna vlasatá osoba skočila za mnou na posteľ a začala ma objímať. Bola to moje kamoška Lucka. Pohl'adom som sa snažila nájsť Natu, ale keď som ju zbadala, mala som chuť po nej hodiť stojan na infúziu. Ona sa držala s Rudom za ruky! S RUDOM!!! Mojím Rudom!!!! Snažila som sa skryť sklamanie a asi mi to vyšlo. Hrala som, že nič, ale bola som naozaj smutná, verila som, že on ma nikdy nezradí. Keď moji kamaráti odišli, išla som sa poprechádzať do záhrady, nech si trochu prevetrám hlavu. A ako som tak šla, zrazu na mňa niekto zakričal. Bol to Peter, ten dokonalý chalan, ktorý mi spravil náladu už jeho príchodom, čo Rudo nedokázal. S jeho zlomenou nohou za mnou doskackal a začali sme kecať. Vlastne som sa dozvedela, že býva o ulicu ďalej, ako ja. Rudo mi môže byť ukradnutý... Peťo je dokonalýyy. Odprevadil ma do izby a odišiel, lebo za ním prišiel jeho starší brat. Chvíľu som mala pokoj, no potom za mnou prišla mama oznámiť mi, že zajtra idem domov (no to nám je novinka!). A potom začala s témou SUSEDA. Tá z toho totiž spravila hotovú grotesku. Povedala, že ma určite pohrýzol jeden z otcových hadov (otec má totiž jednu „úchylku“, zbožňuje hady, a tak máme doma tri teráriá aj s hadmi. Ale sú to mierumilovné zvieratá.) Ach tá Starobranská (to je naša suseda). Teraz balím, mama odišla pred pol hod'kou. Už sa neviem dočkať, tak cc.

28.3.2015

Tak sa aj stalo. Ráno za mnou prišla mama, že odchádzame. Rýchlo som sa prezliekla a bežala som za Peťom. Ten ma letmo objal a povedal, že si budeme

písať na facebooku. On je DOKONALÝ... Keď som odchádzala bolo mi jasné, že sa určite ešte niekedy uvidíme. O chvíľu som nasadla do auta a odišli sme domov.

Ochh, Peťo mi zas napísal, že ho pustili a chce ísť von, idem si s ním písať, je to dôležitejšie, ako písať denník.

3. miesto: SIMONA BAŠNÁKOVÁ

ZŠ Nevädzová 2, Bratislava, 7. ročník

Láska

Oči sú oknami do duše.

Srdce sa mi pri tebe rozbúše.

Ráno vstávam myšlienkami na teba,
časom zisťujem, že nedokážem žiť bez teba.
Ruka sa pohybuje v rytme mojich myšlienok,
som bez teba sama ako v púšti kvietok.

Ako malý plamienok.

Ako na prázdnej ceste kamienok.

Nikdy ťa neopustím,

bolešť ti nedožičím.

Čo sa stane, len medzi nami to ostane.

Len jednu jedinú vec na srdci mám,

pred ľuďmi ju skrývam.

Srdce pred tebou otváram,

pohľadmi sa s tebou rozprávam

a v snoch sa s tebou blízkosti stretávam.

Že ma miluješ mi povedz

a na lásku mi vždy odpovedz.

Môžem čakať na to nekonečne,

aj tak šťastie netrvá večne.

Tak kedy napíšeš? Už na moje správy nikdy neodpíšeš?

Papier zhorí na popol,

keby si sa aspoň na jedno slovo zmohol.

Som ako ten papier... S tebou kráľovná Tatier,

no bez teba ako prázdny kráter.

Láska je niečo čo každý z nás potrebuje.

Vždy každá dvojica rozchod oľutuje.

Bozk je hymnou lásky.

Moje oči hľadajú do tvojej krásy,

blysnú sa ti v slnečných lúčoch,

len pri tebe cítim tú pravu o motýľoch.

Si ten sen,

o ktorom snívam každý deň,

hľadám v sebe nádej.

Stačí malé znamenie,

áno alebo nie.

Tento príbeh ti neodpíšem,
lebo do očí ti ho povedať chcem,
s koncom, že ťa milujem.

Ale život nie je taký,
aký si my na papier napíšeme,
ani ako si ho povieme,
ver mi, bez lásky zomrieme.

Tak dvere pred neverou prosím zatvárajme.

Ale ako plynul čas,
tak i ročné obdobia,
pomaly, ale isto aj roky bez môjho vedomia.

Už som sa od teba odbremenila
a pochopila, že každý šťastie v láske nemá,
stala som sa sebavedomá, odhodlaná
a uvedomila som si, že i bez teba sa žiť dá.

Tvojim nezáujmom som si vedomá,
len silný človek,
bez výčitky svedomia, rozchod prekoná.

No keď začneš hľadieť do mojich očí,
myslíš, že mi z teba zas preskočí?

Nie,

ostane len mlčanie.

Nečakaj od nášho vzťahu obnovenie,

už ho nezachránime.

Teraz tak rozmýšľam,

kde bola tá chyba,

prečo si si ma vtedy nevšímal?

Ty si nebol ten, čo každú noc preplakal

a na druhý deň sa usmieval.

Ten komu prúdiť rýmy prestali,

ten, ktorému problémy nastali.

Ja som bola ten terč.

Vo mne sa teraz skrýva čert.

No mám svoju česť

a pokašľať si život kvôli tebe nechcem,

kvôli tebe neplačem.

Plačem za tým časom čo bol stratený s tebou,

je to tvojou chybou.

Kráčam po chodníku zarasteným po okrajoch trávou.

A tak si vravím : „ Svet je plný hlavolamov.“

